

Els heeft een kantje. Een raar, in de juiste betekenis van het woord.

Zij is de laatste die ik net hoorde vooraleer aan dit blaadje te beginnen. Straks zien we mekaar voor een sessie digitale catechese. Samen met de tiéntallen andere vrijwilligers van de parochie is ze zo wonderwijzer, is ze wegwijzer. Zoals Johannes De Doper, eigenlijk.

Die Johannes is de figuur waarmee Marcus zijn evangelie (en het stukje lezing daaruit vandaag) opent. Hij is een adventsfiguur en wordt ten tonele gevoerd met woorden van profeten uit het Oude Testament.

“Het liefste wat Johannes De Doper deed was vertellen over Jezus,” zo stond het in de kinderbijbel in mijn klas vroeger. En hij deed dat niet in gebedshuizen, hij deed dat in de woestijn. Dat is waar & wanneer mensen nadenken en de vragen komen. Ik denk dat woestijn ook staat voor: daar waar eigen voorgevel en uithangbord verlaten worden. De plek waar applaus voor wie je bent verstomt. (Zo kom je in je waarheid te staan, en die is niet altijd fraai, maar net die ommekeer maakt je vrij -ook dat predikt Johannes dit weekend.)

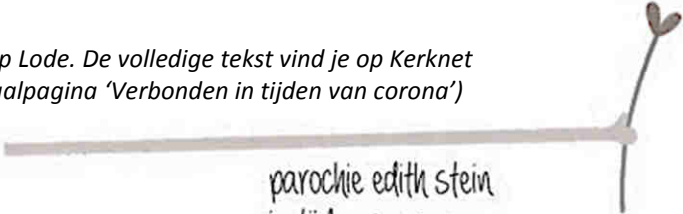
Bisschop Lode zegt over woestijn: *

“De grootste ontdekkingen over God heeft het joodse volk opgedaan in de woestijn ofwel in ballingschap. Op zich is het een heel negatieve en ellendige periode, maar daar hebben ze kunnen ontdekken dat God anders was dan ze dachten. De woestijn kan dus een uitzuivering zijn van het Godsbeeld waar ik mee worstel.”

5 december is sinds jaren de ‘dag van de vrijwilliger’. Vrijwilligers worden niet betaald omdat ze onbetaalbaar zijn, dat wist ge al. En dat er buiten de parochie ook ontelbaar veel vrijwilligers ongezien goed doen en onmisbaar zijn, dat is evenmin nieuws. Houd ons maar weg van de redenering dat er buiten de kerk geen goedheid zou zijn. Nee, wat hier te zeggen valt, is dat die vrijwilligers van de kerk een eigen-aardig, een merk-waardig iets gemeen hebben; namelijk dat ze steeds zoeken de grote Johannesverwijstruc (of -verdwintruc) toe te passen.

Els, en met u die vele anderen van parochie en Kerk -ge zijt allemaal kleine Johanneskes met datzelfde kantje. Het soort mensen dat, bij wat ze doen, weg-wijst van zichzelf. Mensen die met vreugde de naam van Christus dragen, omdat ze Hem belangrijker vinden, ook al gaat hun roep verloren in woestijnen van onbegrip. Over al die mensen zegt Marcus vanaf het 1^e vers van zijn evangelie: hier begint het goede nieuws van Jezus Christus werkelijkheid te worden...

**Dat deeltje is een fragment uit een adventsgesprek met bisschop Lode. De volledige tekst vind je op Kerkneta en op onze website bij ‘Woorden onderweg’ op de tijdelijke portaalpagina ‘Verbonden in tijden van corona’*

parochie edith stein
in tijden van corona

Advent (2) 5 & 6 december 2020

Jesaja 40, 1-5.9-11/ Psalm 85 / Mc 1, 1-8

- **als psalm voorziet het lectionarium ps 85**

Gij hebt uw land begenadigd, ons leven ten goede gekeerd,
onze schande bedekt, onze schuld weggedragen, getemd het vuur van uw hartstocht.
Gij keerde U om naar ons toe, Gij legde uw argwaan af.

Roep ons opnieuw tot leven, geef ons vaart, naar U toe.
Liefde, herstel ons in ere. Buig ons toe naar elkaar, keer onze trage harten
dat wij zonder wantrouwen ieder mens tegemoet gaan, open en vredelievend.

Laat zo de wereld worden:
kussen van ontferming en trouw, zoenen van recht en vrede,
vrede een zaad in de aarde, gerechtigheid zon aan de hemel.
Overvloed staat op de akker, regen valt op zijn tijd,
vruchten dragen de bomen, rozen dragen de rotsen:
in zo'n land wil je zijn.